

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Pazinu, po sucu toga suda Adrijani Labinjan Skok, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja JOSIPA DEKOVIĆA, Poreč, Mali Maj, Campera 2, OIB: 71920400669, kojeg zastupaju punomoćnici u ZOU Goran Veljović i dr., odvjetnici iz Pule, Dobrilina 9, protiv tuženika GORAN INŽENJERING d.o.o. u stečaju, Poreč, Mate Vlašića 47/a, OIB: 66649656334, kojeg zastupa punomoćnik Zinko Grgurić, odvjetnik iz Rijeke, Ante Starčevića 5, radi utvrđenja osporene tražbine, nakon održane javne glavne rasprave dana 30. svibnja 2016., na ročištu za objavu dana 7. srpnja 2016.

presudio je

I. Utvrđuje se osnovanim potraživanjem tužitelja prema tuženiku koje je osporeno u stečajnom predmetu Trgovačkog suda u Rijeci, Stalnoj službi u Pazinu pod poslovnim brojem 19 St-59/11 u iznosu od 1.557.923,22 kuna kao potraživanje drugog višeg isplatnog reda.

II. Tuženik je dužan nadoknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 97.637,00 kn u roku od 8 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova u iznosu od 9.737,50 kn.

Obrazloženje

U tužbi se u bitnome navodi da je rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu posl.br. 19 St-59/11-102 od 19. travnja 2013. tužitelj upućen na pokretanje parnice radi utvrđivanja osporene tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 1.557.923,22 kuna u roku od osam dana od dana dostave rješenja. Tužitelj je dana 24. travnja 2013. godine zaprimio predmetno rješenje, te u roku podnio tužbu. Iz obrazloženja navedenog rješenja proizlazi da je stečajni upravitelj osporio tražbinu tužitelja kao vjerovnika u stečajnom postupku uz obrazloženje da tužitelj nije osobni vjerovnik stečajnog dužnika, da nema dokaza da je iznos od 140.000,00 EUR uplaćen na dužnikov račun, da je upis založnog prava proveden 11. travnja 2008. u vrijeme trajanja blokade računa. Tužitelj je tuženiku pozajmio iznos od 140.000,00 EUR u protuvrijednosti kuna, koji se iznos tuženik obvezao vratiti tužitelju u roku od jedne godine bez kamata. Predmetni iznos u kunama na dan dospijeca tražbine (11. prosinca 2007.; 1 EUR = 7,31 kuna) iznosi 1.023,400,00 kuna. Tražbina tužitelja

na dan otvaranja stečajnog postupka, 13. rujna 2011., iznosi ukupno 1.557.923,22 kuna (1.023.400,00 kuna na ime glavnice, te 534.523,22 kuna na ime zakonskih zateznih kamata obračunatih za razdoblje od idućeg dana od dana dospijeca tražbine 12. prosinca 2007. do dana otvaranja stečajnog postupka 13. rujna 2011.). Prilikom predaje novca sačinjena je potvrda dana 11. prosinca 2006., na kojoj je potpis zakonskog zastupnika tuženika, direktora Vladimira Bedrine, ovjeren dana 14. prosinca 2006. kod javnog bilježnika Tanje Ferenc pod brojem OV-13482/06. Tužitelj navodi da je iz predmetne potvrde jasno da je novac predan tuženiku odnosno Vladimiru Bedrini kao direktoru društva Goran inženjering d.o.o., a ne osobno Vladimiru Bedrini kao fizičkoj osobi. Iznos je predan na ruke zakonskog zastupnika tuženika, Vladimira Bedrine. Iz potvrde od 11. prosinca 2006. razvidno je da je tužitelj stekao založno pravo još 14. prosinca 2006., nakon što je bivši zakonski zastupnik tuženika ovjerio potpis na potvrdi odnosno nakon što je potvrdu predao tužitelju. Tužitelj je, na svoju štetu, založno pravo upisao tek naknadno jer je bio uvjeren da će mu tuženik pozajmljeni iznos vratiti. Da je tužitelj imao sumnje da tuženik ima problema sa poslovanjem ne bi mu pozajmio toliku količinu novca, niti bi toliko čekao da upiše založno pravo na nekretnini koja je dana u zalog, niti bi dao u zajam iznos od cca 1.050.000,00 kuna, a da kao osiguranje prihvati nekretninu čija je vrijednost procijenjena na tek 169.500,00 kuna. Stoga je predloženo donijeti presudu kojom se utvrđuje osnovanim potraživanjem tužitelja prema tuženiku koje je osporeno u stečajnom predmetu Trgovačkog suda u Rijeci, Stalnoj službi u Pazinu pod poslovnim brojem 19 St-59/11 u iznosu od 1.557.923,22 kuna kao potraživanje drugog višeg isplatnog reda.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističe da u poslovnim knjigama nema evidentiran dug prema tužitelju i ne duguje mu ništa. Tužitelj nije stečajni vjerovnik tuženika jer nema osobnu tražbinu prema njemu. Svoju tražbinu temelji na nevraćenoj pozajmici u iznosu od 140.000,00 EUR-a u protuvrijednosti kuna, ali taj ugovor o zajmu je zaključen između tužitelja i Vladimira Bedrine kao fizičke osobe, a ne između tužitelja i prednika tuženika. Da je ugovor o zajmu zaključen između tužitelja i prednika tuženika, predmetni iznos bio bi položen na račun prednika tuženika, i evidentiran u njegovim poslovnim knjigama, što nije učinjeno. Potvrda o zasnivanju založnog prava sačinjena je na poslovnom papiru prednika tuženika i ovjerena pečatom prednika tuženika jer predstavlja tabularnu ispravu temeljem koje je tužitelj upisao založno pravo na nekretninama prednika tuženika kao sredstvo osiguranja povrata utuženog iznosa, ali ne potvrđuje da je ugovor o zajmu zaključen između tužitelja i prednika tuženika. Vladimir Bedrina je bio jedini član društva i zakonski zastupnik društva Goran inženjering d.o.o., pa je za osobni dug jamčio imovinom svog trgovačkog društva. Istaknut je i prigovor zastare jer je navodna tražbina dospjela 12.12.2007.g., a prijava tražbine izvršena je 2011.g., nakon proteka roka od 3 godine. Predloženo je odbiti tužbeni zahtjev.

Sud je u predmetu proveo dokaze uvidom u svu dokumentaciju u spisu i to u tečajnu listu br. 237 od 10.12.2007., rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu, posl.br. 19 St-59/11-202 od 19.4.2013., u ovisudni predmet posl.br. 19 St-59/11 koji se vodi nad tuženikom, obračun kamata (list 6 spisa), potvrdu od 11.12.2006., preslike izvadaka iz zemljišne knjige za k.č. 1407/2 k.o. Vrsar te k.č. 1499 k.o. Vrsar, zapisnik Zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Poreču od 6.6.2011., dopis tuženika naslovljen Vladimiru Bedrini (list 22 spisa), čitanjem nalaza i mišljenja vještaka Katice Pehar, izvadak o stanju i prometu po računu br. 206 od 13.12.2006., u povijesne izvratke iz sudskog registra za društva Domus jadransko d.o.o. i Bedrina d.o.o., saslušanjem svjedoka Vladimira Bedrine, Sandre Deković, saslušanjem stranaka i to tužitelja Josipa Dekovića i zakonskog zastupnika tuženika stečajnog upravitelja Gordana Blagojevića, te saslušanjem vještaka Katice Pehar.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Tužba je podnesena 2.5.2013. predajom na poštu preporučeno, pa je podnesena u roku, jer iz dostavnice u stečajnom predmetu koji se vodi nad tuženikom proizlazi da je tužitelj po punomoćniku primio rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Stalna služba u Pazinu posl. br. 19 St- 59/11 kojim se upućuje u roku od 8 dana pokrenuti parnicu radi utvrđenja osporene tražbine, dana 24.4.2013., te je tužbu podnio unutar roka od 8 dana od primitka tog rješenja.

U predmetu je sporno da li tužitelj ima prema tuženiku tražbinu s osnova povrata zajma.

Naime, na memorandumu Goran inženjering d.o.o. sastavljena je "Potvrda po zasnivanju založnog prava na nekretninama" u kojoj Vladimir Bedrina direktor tvrtke "Goran inženjering" d.o.o. Poreč potvrđuje primitak kunske protuvrijednosti od 140.000,00 Eura u protuvrijednosti kuna od Josipa Dekovića iz Poreča, Mali Maj, Campera 2, koje se obvezao vratiti u roku od 1 godine bez kamata. Na ime garancije za povrat navedenih sredstava dozvoljeno je zasnivanje založnog prava na nekretninama Goran inženjeringa d.o.o. Poreč i to k.č. 1407/2 k.o. Vrsar. U potpisu potvrde, datirane 11.12.2006., naznačen je direktor Vladimir Bedrina, te sadrži pečat Goran inženjering d.o.o.

Javni bilježnik Tanja Ferenc iz Poreča potvrdila je 14.12.2006. da je u njenoj nazočnosti priznao potpis na navedenoj potvrdi, kao svoj za Goran inženjering d.o.o. direktor Bedrina Vladimir.

Vladimir Bedrina, kao svjedok, u bitnome je izjavio da je primio 140.000,00 eura od Josipa Dekovića i to na datum označen u potvrdi 11.12.2006., koju je osobno sastavio. Rekao je Josipu Dekoviću da mu je novac potreban jer je tražio strateškog partnera za društvo Goran inženjering. Imao je namjeru prodati dio tog poduzeća, te mu je novac bio potreban za plaćanje posrednika i putovanja u inozemstvo u svrhu traženja tog strateškog partnera. Taj novac je pozajmio osobno a dozvolio je uknjižbu založnog prava na jednoj nekretnini Goran inženjeringa, jer je imao namjeru taj novac vratiti po prodaji poslovnih udjela. Pozajmljeni novac potrošen je za plaćanje posrednika za nalaženje strateškog partnera, i za njegova putovanja u inozemstvo kao direktora Goran inženjeringa, u svrhu iznalaženja strateškog partnera. On je bio jedini imatelj poslovnog udjela u društvu Goran inženjering. Tekst u rukopisu napisan u donjem desnom kutu u dopisu na listu 22 spisa, kojeg mu je uputio stečajni upravitelj tuženika, napisao je i potpisao on.

Na dopisu kojeg mu je uputio stečajni upravitelj tuženika tražeći izjašnjenje o osporenoj tražbini tužitelja s osnova pozajmice kunske protuvrijednosti od 140.000,00 Eura, kojeg je primio 27.3.2013., Vladimir Bedrina je napisao da je navedeni iznos osobna pozajmica i da nikad nije položen na račun GI.

Swjedokinja Sandra Deković, tužiteljeva kćerka, u bitnome je izjavila da joj je iz očevog kazivanja poznato da je Goran inženjering odnosno direktor tog društva Vladimir Bedrina zamolio njenog oca da li postoji mogućnost da mu da kratkoročnu pozajmicu jer da je došlo do nekakvog raskoraka u naplati potraživanja Goran inženjeringa te da su mu novci potrebni za plaće i tekuće izdatke. To joj je otac prenio prije nego što je novac pozajmljen. Razmišljali su da li mu dati pozajmicu ili ne jer se radilo o velikom novcu, te je na kraju njen otac osobno dao svoj novac kao pozajmicu Goran inženjeringu najviše na račun dotadašnje poslovne suradnje. Čim je pozajmica izvršena dobili su potvrdu da je novac primljen od strane Goran inženjeringa, ovjerenu od bilježnika. Pozajmica je dana u gotovini od strane njenog oca na ruke Goran inženjeringu odnosno direktoru Vladimiru Bedrina. Više puta su kontaktirali direktora Goran inženjeringa i sastajali se s njim radi povrata novca, uvijek je bilo rečeno da će novac vratiti čim naplati neka potraživanja ili čim proda neku nekretninu. Primopredaju novca nije vidjela. Nije bilo govora da bi pozajmica bila dana osobno Vladimiru Bedrina. Založno pravo su upisali tek 2008. g. jer je prije toga stalno bila situacija da će novac svaki čas biti vraćen.

Tužitelj Josip Deković je kao stranka u bitnome izjavio da je u ono vrijeme Goran inženjering bio uzorna firma u Poreču s kojom su duže vrijeme surađivali, te je za pozajmicu pitao direktor tog društva Vladimir Bedrina radi isplate plaća radnicima. To se svakome moglo dogoditi. Govorilo se da Goran inženjering vrijedi 20.000.000,00 eura, zapošljavao je 70-ak ljudi, još toliko je imao kooperanata te je bio vlasnik nekretnina, imao je promet od 35.000.000,00 kn godišnje. Odlučili su pomoći, to je bila obiteljska odluka. Novac je predao u gotovini direktoru Goran inženjeringa Vladimiru Bedrina, u PBZ banci čim ga je podigao s računa. Ne zna da li su predani euri ili kune.

Zakonski zastupnik tuženika Gordan Blagojević je kao stranka u bitnome izjavio da je u naknadnom roku zaprimio prijavu tražbine Josipa Dekovića na iznos od 1.557.923,22 kn, koja se odnosila na glavicu i kamate za danu pozajmicu. Provjerio je kroz poslovne knjige društva te utvrdio da pozajmica nije evidentirana u poslovnim knjigama tuženika. Tražio je osobno izjašnjenje od Vladimira Bedrine, bivšeg direktora tog društva, koji je rekao da Goran inženjering nije primio tu pozajmicu već da je to bila osobna pozajmica njemu. Tražio je da to i pismeno potvrdi, što je i učinio.

Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao stranke i svjedoka Sandre Deković da je tužitelj dao pozajmicu Goran inženjeringu d.o.o. putem tadašnjeg direktora Vladimira Bedrina, te da je pozajmica dana u gotovini na ruke. Njihov iskaz u tom djelu je jasan, logičan i uvjerljiv te je u suglasnosti s potvrdom od 11.12.2006.

Naime, iz okolnosti da je potvrda pisana na memorandumu društva Goran inženjering d.o.o., da je Vladimir Bedrina kao direktor tog društva potvrdio primitak kunske protuvrijednosti od 140.000,00 Eura od tužitelja, i da je radi osiguranja povrata sredstava dozvoljeno založno pravo na nekretnini Goran inženjeringa d.o.o., zaključuje se da je tužitelj zajam dao upravo društvu Goran inženjering d.o.o.

Stoga se ne prihvaća iskaz svjedoka Vladimira Bedrina da se radilo o pozajmici njemu osobno kao fizičkoj osobi, jer to ne proizlazi iz pisane potvrde koja datira iz vremena primanja pozajmice.

U slučaju da je namjera bila samo omogućiti tužitelju da upiše založno pravo na nekretnini društva, nelogično je da bi Vladimir Bedrina u svojstvu direktora društva potvrđivao primitak novca. Formulacija u potvrdi: "...obvezujem se vratiti u roku od 1 godine..." ne upućuje na zaključak da je pozajmica dana Vladimiru Bedrina kao fizičkoj osobi, već da se on kao direktor društva obvezao vratiti novac, odnosno da se obvezao vratiti novac u istoj ulozi u kojoj ga je i primio. Upravo stoga su i prihvatljivi iskazi tužitelja i svjedokinje da se kao razlog pozajmice navodilo potrebe društva a ne osobne potrebe Vladimira Bedrina.

Vještak financijske struke Katica Pehar je na temelju dostupnih isprava pribavljenih od stečajnog upravitelja Goran inženjering d.o.o. u stečaju, a sastojale su se od izvadaka o prometu žiro računa a ne i od traženih dokumenata glavne knjige, utvrdila da na račun Goran inženjering d.o.o. nije bio uplaćen iznos od 140.000,00 eura, niti u kunama. Po navodu stečajnog upravitelja glavna knjiga mu nije dostupna jer Goran inženjering d.o.o. nije bio platio vođenje poslovnih knjiga knjigovodstvenom birou. Da li je eventualno taj iznos uplaćen društvu putem blagajne nije mogla utvrditi bez glavne knjige.

Po stavu suda, sve da je bila dostupna i glavna knjiga te ukoliko bi iz iste proizlazilo da pozajmljeni iznos nije uplaćen Goran inženjeringu d.o.o. niti putem blagajne, to ne bi mijenjalo zaključak suda da je pozajmica dana upravo društvu a ne osobno Vladimiru Bedrina. Već je navedeno da je ključna isprava potvrda sastavljena po direktoru društva u vrijeme primitka pozajmice. Tužitelja se ne tiče da li je pozajmljeni iznos položen na račun društva ili nije, već je nakon dospijeca obveze bio ovlašten potraživati povrat zajma od onoga kome ga je dao, a to je Goran inženjering d.o.o.

Nije relevantno kada je tužitelj upisao založno pravo na nekretnini radi osiguranja sporne tražbine, jer to pravo i nije morao uopće iskoristiti.

Neosnovan je tuženikov prigovor zastare.

Po odredbi čl. 215. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) zastara tužiteljevog zahtjeva da od tuženika zahtijeva povrat pozajmljenog iznosa počeo je teći 12.12.2007., s obzirom da se u potvrdi od 11.12.2006. tuženik obvezao zajam vratiti u roku od godinu dana. S obzirom da nije riječ o tražbini iz trgovačkog ugovora, ne primjenjuje se trogodišnji rok zastare iz odredbe čl. 228. ZOO-a već opći zastarni rok od pet godina iz odredbe čl. 225. ZOO-a.

Podnošenjem prijave tražbine u stečajnom postupku prekinuta je zastara (čl. 241. ZOO) a ponovo počinje teći danom okončanja stečajnog postupka.

Kako je stečajni upravitelj tuženika zaprimio tužiteljevu prijavu tražbine 13.12.2011., proizlazi da do tog datuma nije nastupila zastara.

S obzirom da u predmetu nije sporan iznos konverzije 140.000,00 Eura u kune te obračun kamata, koji su predmet tužbenog zahtjeva, sud je utvrdio osnovanom tužiteljevu tražbinu prema tuženiku s osnova povrata pozajmice zajedno s kamatama, u ukupnom iznosu od 1.557.923,22 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

Po odredbi čl. 154. st. 1. i 155. Zakona o parničnom postupku tuženik je dužan nadoknaditi tužitelju opravdane troškove parničnog postupka koji se odnose na sastav tužbe, zastupanja na ročištu 21.5.2015., 22.9.2015. i 30.5.2016. sve po 19.475,00 kn s uključenim PDV-om 25%, za zastupanja na ročištu 18.2.2015. iznos od 9.737,50 kn s uključenim PDV-om 25% (umjesto zatraženih 19.475,00 kn, jer se na tom ročištu nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se provodili dokazi), sve po Tbr. 7/1, 9/1, 9/2 i 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, zatim i trošak pristojbe na tužbu i presudu sve po 5.000,00 kn (Tbr. 1/1 i 2/1 Tarife sudskih pristojbi) ili ukupno 97.637,00 kn.

Slijedom navedenog odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu preostalog troška u iznosu od 9.737,50 kn za zastupanje na ročištu 18.2.2015. kao neosnovan.

U Pazinu, dana 7. srpnja 2016.

Sudac

Adrijana Labinjan Skok, v.r.

za točnost ispravka ovlašten službenik

Vatčić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka prijepisa iste (čl. 348. st. 1. u svezi s čl. 335. st. 7. do 11. ZPP-a). Žalba se podnosi putem ovoga suda u dovoljnom broju primjerka za sud i protivnu stranu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužitelj pp
- tuženik pp